

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 16:18

יציאת השבת: 17:19

ר"ת: 17:52

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 172 לשבת 20.12.2014 – תשע"ה בסליו כח

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

מִיָּזָץ

חג חנוכה שימח

לאחר הניצחון על היוונים, רצו להדליק את המנורה, ולא מצאו שמן טהור, אלא רק פך שמן קטן אחד, שהכמות בו הייתה מספיקה ליום אחד, אך לבסוף הספיקה לשמונה ימים, לכן נקבע חג החנוכה לשמונה ימים. שואל הבית יוסף את שאלתו המפורסמת - אם הנס היה בזה שפך השמן שהיה אמור להספיק ליום אחד, הספיק לשמונה ימים, אז צריך לחגוג רק שבעה ימים, כי הרי ההדלקה ביום הראשון לא היה דרך נס, אם כך, מדוע חוגגים את חג החנוכה שמונה ימים? על שאלה זו נתנו תשובות רבות, וקראתי שרב אחד רצה לכתוב ספר המרכז תשובות אלה, אך לבסוף אמר שעד שיסיים יהיו עוד אלף תשובות חדשות. בכל מקרה, שאלת הבית יוסף היא שאלה קשה.. על כך עונה לנו ר' חנינא בן דוסא. לא ישירות על חנוכה, אלא בשיחה עם בתו, שמתוארת במסכת תענית (כה,א): "בערב שבת אחד, ראה ר' חנינא בן דוסא את בתו עצובה. שאל אותה מדוע, אמרה שכלי השמן התחלף לה בכלי חומץ, ולכן היא לא יכולה להדליק נר לשבת. אמר לה ר' חנינא בן דוסא: מאי אכפת לך מי שאמר לשמן וידלוק, הוא יאמר לחומץ וידלוק", ואומרת הגמרא שהחומץ דלק עד למוצ"ש, ולקחו ממנו אור להבדלה. ר' חנינא בן דוסא יודע, שהעולם עובד לפי כללים מסוימים, אך הוא גם יודע שכללים אלה נקבעו ע"י הקב"ה, והקב"ה יכול באותה המידה להחליט שהדברים יעבדו אחרת. אומנם בדר"ב השמן הוא הדולק והחומץ לא, אבל אם יודעים שהכול נובע מהחלטות של הקב"ה, אז באותה המידה גם החומץ יכול לדלוק. כך מלמד אותנו ר' חנינא בן דוסא, שגם הטבע הוא למעשה נס תמידי שעושה הקב"ה, אומנם בפך השמן היה מספיק שמן ליום אחד, אבל עצם זה ששמן דולק זה נס מהקב"ה, ולכן קבעו את החג לשמונה ימים. (אהלה של תורה גיליון 214).

על הפרשה – הרב זבדיה כהן (מתוך האתר 'הלכה יומית')

השבת, נקרא על חלומות פרעה ופתרונו על ידי יוסף הצדיק, שזכה לצאת מבית האסורים במיוחד למטרה זו. לדברי יוסף, עתידות לבוא שבע שנים של שבע גדול, ומיד לאחריהן, שבע שנים של רעב, עד כדי שישכח השבע הגדול שהיה במצרים. יוסף מציע לפרעה פתרון למצב שעומד להיות: לקחת איש נבון חכם, שיצבור אוכל, ויכין את העם לקראת שבע שנות הרעב. בתורה נאמר "וְעַתָּה יֵרָא פְּרֹעֶה אִישׁ נְבוֹן וְחָכָם וַיִּשְׁתַּחֲוּ עַל אֶרֶץ מִצְרָיִם". סדר הדברים בפסוק, שאמר יוסף שיש לבחור איש "נבון וחכם", מעלה תמיהה רבה. משום שהגדרת ה"חכמה", הינה אוסף ידיעות השוכנות והאצורות במוחו של האדם. ואילו הגדרת ה"בינה", הינה "הבנת דבר חכמה חדש, מתוך דבר החכמה שכבר היה ידוע קודם", מה שמוגדר בפי כל "מבין דבר מתוך דבר". על פי גדרים אלו, ברור לכל, שהחכמה הינה תקדים לבינה. כי בלי לדעת את הדבר הראשון, לא ניתן יהיה להבין דבר מתוך דבר. וכן אנו אומרים בתפילה: "וחננו מאתך חכמה בינה ודעת". ואם כן, מדוע יוסף מקדים את הבינה לחכמה, ואומר לפרעה: ועתה ירא פרעה איש "נבון וחכם"? בספר "ציוני דרך" כתב לבאר, שאף על פי שהחכמה קודמת לבינה, כל זה שייך דוקא בחכמה הנמצאת והידועה בעולם, על פי ניסיון וחכמת החיים העוברת מדור לדור. ועל כך נוספת לאדם הנבון חכמה על החכמה הידועה. אך בדבר שלא היה בעולם והתחדש כעת, ואין עליו שום ידיעה וניסיון קודם, אין אף חכם שידע לסייע בענין כזה. במקרה כזה, צריך למצוא קודם כל אדם שעיקרו "נבון", וכשרונו ותכונתו לחקור, למצוא ולחדש, ורק לאחר מכן צריך שיהיה גם חכם ובקי בסדרי עולם כדי להשתמש נכון בכוח החידוש שבו. וזה מה שמצינו ביוסף, שגילה בפתרון החלום כי עומד להיות מצב חדש בעולם של שבע שנים רצופות של רעב, מצב שלא היה מבריאת העולם. כאן לא תעזור שום חכמה שבעולם, אם לא קדמה לה התכונה של ה"נבון", שיודע ליצור פתרון למצב חירום זה, שלא היה בעולם, ורק לאחר מכן עליו להיות גם "חכם", להוציא לפועל את הפתרון שיצר בתבונתו הרבה. לכן אמר יוסף לפרעה, למצוא איש "נבון וחכם".

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

דוגמא לאיש נבון וחכם, מצאנו ברבי אברהם אבן עזרא. עליו מסופר, כי בתקופתו הלכו שני אנשים בדרך, לאחד היו בתרמילו שתי חלות לחם, ולשני היו בתרמילו שלוש חלות לחם. בדרך, ישבו לאכול, כשלפתע הופיע אדם שלישי, ובקש להצטרף לסעודה. ישבו שלושתם ואכלו מחמשת החלות שבידם. בסוף הסעודה, הוציא האורח חמישה זהובים, ושילם עבור הסעודה שאכל. כאן פרצה מריבה בין שני בעלי החלות. בעל שלוש החלות, טען כי מגיעים לו שלושה זהובים, שהרי הביא שלוש חלות, ואילו לחבירו מגיעים רק שני זהובים, שהרי הביא רק שתי חלות. ואילו חברו טען, שיש לחלק את הזהובים שווה בשווה, שהרי האורח אכל מן החלות שלפניו בלא שהקפיד לשים לב מאילו חלו הוא אוכל. זה טוען כך וזה טוען כך, עד שהחליטו להביא את דינם אל רבי אברהם אבן עזרא. שמע רבי אברהם את טענותיהם ברוב קשב ופסק; בעל שלוש החלות יקבל סך של ארבעה זהובים, ובעל שני החלות יקבל זהוב אחד. שמעו בעלי הדין את הפסק, ופערו פיהם בתמיחה, היתכן? הרב פסק לאחד מבעלי הדין יותר ממה שהעלה בדעתו לבקש? ראה רבי אברהם אבן עזרא את תמיחתם, והסביר: הרי מוסכם על כולם, ששלושה אנשים אכלו חמש חלות. נחלק כל חלה לשלושה חלקים, נקבל סך של חמש עשרה חלקים של חלות. נחלק את החמש עשרה חלקים של החלות לשלושה אנשים שאכלו, ונקבל סך של חמישה חלקים. יוצא אפוא שכל אחד מכם אכל סך של חמישה חלקים של חלות. לפי זה, לבעל השני חלות, היו שישה חלקים של חלות, הוא אכל חמישה חלקים, ונתן חלק אחד של חלה לאורח, ממילא יקבל זהוב אחד. ואילו לבעל השלושה חלות, היו תשעה חלקים של חלות, הוא אכל חמישה חלקים, וארבעה חלקים נתן לאורח, ממילא מגיעים לו ארבעה זהובים.

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים (מא,א)

אמרו במדרש בראשית רבה (פרשת מקץ פט,ג): "אֲשֶׁרִי הִגָּבַר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ (תהלים מ,ה) – זֶה יוֹסֵף. וְלֹא פָנָה אֶל רֵהָבִים (תהלים מ,ה) – עַל יְדֵי שְׁאֵמֵר לְשֵׁר הַמְּשָׁקִים (בראשית מ, יד): וְכִרְתַּנִּי וְהִזְפַּרְתַּנִּי, נִתְּוֹסַף לִּי שְׁתֵּי שָׁנִים.

דברי המדרש תמוהים, בהתחלה מהללים את יוסף כאיש אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ, ולבסוף מצינינים את חוסר הבטחון שלו, שסמך על שר המשקים ועל זה נענש לשבת שנתיים נוספות בכלא. ועוד יש להקשות, מדוע נענש יוסף בזה שביקש מִשֵׁר הַמְּשָׁקִים שיזכור אותו, הרי עשה בזה השתדלות המותרת ואף רצויה?

הסביר ה'בית הלוי' זיע"א: "מה חטא הוא זה שהשתדל יוסף אצל שר המשקים להשיג ממנו טובה, הלא חייב אדם לעשות כל אשר בידו כשהוא נתון בצרה, ואין זה כלל סתירה לבטחון. אלא שיוסף היה כל כך מופלג במידת הבטחון, עד שלעולם לא רצה בשום השתדלות של בשר ודם, כי אם שם כל מבטחו בשם יתברך. לפיכך הוא עצמו ראה את הדבר לחטא וקיבל עונש על עצמו".*

(* אומר הרבי מאמינו, "כתוב בסוף פרשת וישב (מ,כג): "וְלֹא זָכַר שֵׁר הַמְּשָׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁפָּחֻהוּ" – יש כאן כפילות בלשון, אם "וְלֹא זָכַר", הרי מסתבר כי "וַיִּשְׁפָּחֻהוּ" אלא, שיוסף הצדיק נמלך מיד בדעתו, שעשה מעשה רע, בפנותו אל בשר ודם בהשתדלות, והתפלל לפני השם ית' שישכח שר המשקים את העניין, למען לא יפיק תועלת מהשתדלותו. שר המשקים לא זכר את יוסף, משום שיוסף פעל להשכיח ממנו את כל העניין).

ולכן ההשתדלות הקטנה שעשה היתה מיותרת, והוא נענש עבור שְׁאֵמֵר לְשֵׁר הַמְּשָׁקִים שיזכרהו. וזה כונת המדרש "אֲשֶׁרִי הִגָּבַר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטָחוֹ" זהו יוסף שלעולם "לא פָּנָה אֶל רֵהָבִים" – אלא תמיד היה בוטח רק בקב"ה, ומה הראיה לכך? שהרי ע"י שאמר לְשֵׁר הַמְּשָׁקִים וְכִרְתַּנִּי וְהִזְפַּרְתַּנִּי נִתְּוֹסַפוּ לִּי שְׁתֵּי שָׁנִים, מוכח שהיה במדרגה גדולה של בטחון בה', שגם על ב' מילים של השתדלות נענש.

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהָנָה עֶמֶד עַל הַיָּאֵר: (מא,א)

אמרו המפרשים הרמז של הפרשה הזאת היא רמז לחיי האדם וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים – הכוונה אחרי שאדם חי 2 סוגי חיים – חיים גשמיים וחיים רוחניים, פְּרָעָה חָלַם – פרעה רמז לבנאדם שהחיים שלו היו כמו חלום, והבנאדם נקרא פְּרָעָה מלשון פירעון – שנפרעים מן האדם מכל מה שעשה פה בעולם הזה, וְהָנָה עֶמֶד עַל הַיָּאֵר – שיעלה האדם לשמיים יראו לו את כל החיים שלו. דרשו חז"ל במסכת שבת (לא,א): שבשעה שמכניסים את האדם לדין שואלים אותו? "נשאת ונתת באמונה? קבעת עתים לתורה? צפית לישועה?" וזה רמזו לנו במילה מִקֵּץ – שכאשר יגיע קיצו של האדם ויבוא לשמיים ישאלו אותו מִקֵּץ שזוה ראשי תיבות: מִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאִמוּנָה קִבְּעַת עֵתִים לְתוֹרָה צִפִּית לִישׁוּעָה. ולא ישה גם רמזו:

מִקֵּץ ר"ת מְקוּוּהָ, קְדוּשָׁה, צְנִיעוּת.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ויריצוהו מן הבור ויגלח (מא,יב)

"בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים" - בכל אדם מישראל מצויה נקודה פנימית של צדקות ויושר, שלעולם אינה נפגמת. כנגד נקודה זו אמרו חכמינו (מגילה ו'): "צדיק גמור אינו בולע". אין היצר הרע יכול לבלוע את הנקודה הזאת. כל ימות השנה נתונה אותה נקודה פנימית - הנקראית "יוסף הצדיק" - בבית האסורים, בין הכוחות הגשמיים ותאוות הגוף, ואילו כשמגיע ראש שנה, כאשר היהודי משליך מעליו את כל תאוות הגוף והוא מקבל עול מלכות שמים - אזי יוצאת נקודה זו מבית האסורים ומתגלית.. (מענינה של תורה)

וַיְדַבֵּר פְּרָעָה אֶל יוֹסֵף בְּחִלְמֵי הַנְּנִי עֹמֵד עַל שַׁפַּת הַיָּאֵר (מא,יז)

ובמדרש: זה שכתוב - "עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע".

יש לשאול: מדוע אמר פרעה הנני עומד על שפת היאור, והרי כשחלם פרעה נאמר בפסוק והנה עומד על היאור ולא נאמר שפת היאור. ותירצו: פרעה בכוונה שינה במקצת כדי לנסות את יוסף אם יבחין בשינוי זה, ואכן יוסף שידע את החלום אמר מיד לפרעה שהחלום לא היה על שפת היאור אלא על היאור ומזה התפעל פרעה ואמר: "הנמצא כזה אשר רוח אלוקים בו" שיש בו רוח הקודש לדעת לא רק את פתרון החלום אלא גם את החלום שחלמתי, וזה כוונת המדרש: "עדות ביהוסף שמו" וזהו העדות שיוסף הוא איש אלוקים "שפת לא ידעתי אשמע" כלומר וההוכחה לכך שהוא איש אלוקים, זה משום שיוסף אמר לפרעה מה שאמרת שפת היאור לא ידעתי מה זה, משום שהחלום שלך לא היה על שפת היאור, אלא על היאור עצמו.

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ (מב,כא)

שמעתי מפי צדיק אחד בשם אליהו הנביא זכור לטוב על מאמר חז"ל: "אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס" (סנהדרין צז,א). שהרמז הוא עד שתכלה הפרטיות כלומר ההנהגה שכל יחיד דואג רק לפרטיותו ולא אכפת לו מהכלל. כי כאשר יתוקן עניין זה וכל יחיד ידאג לכללות ישראל, בא זמן הגאולה. וזהו: "וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִים אֲנַחְנוּ" האשמה על עיכוב הגאולה היא בשל העובדה שעדיין לא באנו אל האחדות והדאגה של היחיד אל הכלל (אך פרי תבואה)

וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל עֲבָדָיו הַנְּמַצָּא כֹּה־אִישׁ אֲשֶׁר רֹחַ אֱלֹהִים בּוֹ (מא,לח)

"אם נלך ונבקשנו - הנמצא כמוהו? (רש"י).

לשון רש"י העסיק את רבים מן המפרשים. מה הוסיף רש"י יתר על המפורש בפסוק? נראה להסביר את עומק כוונתו, על פי המסופר בירושלמי (יבמות פ"ב ה"ו), על החכם לוי בר סוסי, אשר רבינו הקדוש ר' יהודה הנשיא שלחו לעיר אחת לכהן כרב ודיין. כאשר הגיע לשם, קיבלו את פניו בכבוד רב, והושיבוהו בבימה גדולה. אך משנשאל בדברי חכמה לא ידע להשיב כלל. והנה כאשר חזר אל רבינו הקדוש, שוב ידע להשיב על הכל! שאל אותו רבי יהודה הנשיא: למה לא ידעת להשיב להם בשעה ששאלו אותך? אמר לו: מתוך הכבוד שנתנו לי זחה דעתי (גבה ליבי) ושכחתי תלמודי! ומכאן נבין את כוונת רש"י בביאור דברי פרעה אל עבדיו: אפילו אם תיתכן אפשרות כלשהי להשיג מאיזה מקום בעולם, חכם כזה כמו יוסף, 'אם נלך ונבקשנו' - אם נבוא לקראתו ונבקש לשמוע ממנו דברי חכמה - מיד תזוח עליו דעתו ולא תישאר בו חכמתו כאשר בראשונה. ועכשיו ברור לנו כי יוסף הצדיק החכם והנבון שבעולם, הוא האיש היחידי המתאים לתפקיד, כי הוא עניו, 'לא מחזיק טובה לעצמו' ככתוב (מא,טז): "בְּלִעְדֵי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרָעָה" - שאמר יוסף לפרעה כי אין החכמה משלי אלא מהשם יתברך. (פניני הבן איש חי' דרך רכו-רכז)

אֲשֶׁר יֹאמֶר לָכֵם תַּעֲשׂוּ (מא,נה)

לפי שהיה יוסף אומר להם שימולו (רש"י)

מעשה ברבי ר' יונתן אייבשיץ שנודמן אצלו' פורק עול 'אחד שהיה ממאן למול את בנו הרך הנוולד לו. מנהג זה טען אותו כפרן, כבר הוכיחו החוקרים נהוג היה בזמנים עתיקים אצל העם המצרי, ומהם, מן המצריים הקדמונים למדו אומות אחדות ובתוכם גם בני ישראל למול את בניהם. רואה אני - אמר לו הרבי ר' יונתן - כי חביב עליך להביא ראיה מחכמי הגויים, גם אני מודה בכך, וכדבריך כן הוא, שמנהג המילה היה נהוג גם אצל המצרים הקדמונים, שכן מפורש - להבדיל אלף הבדלות - גם אצל גדול חכמינו, רש"י: "אשר יאמר להם תעשו" - לפי שהיה יוסף אומר להם שימולו. אבל מכאן ראיה שיוסף העברי הוא שהנהיג מנהג זה במצרים. התעקש הכפרן וטען, אי אפשר לומר כן, אין הדרש מתקבל על הדעת כל עיקר, וכי לשם מה היה לו ליוסף לומר להם למצריים שימולו? השיב לו הרבי ר' יונתן: גלוי וידוע היה לפני יוסף הצדיק ש... המשכילים המתבוללים אוהבים לעשות כמעשי הגויים חוקותיהם מנהגיהם, ואפילו מנהג של שטות אם רק מבטן גוי

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

יצא, טוב הדבר בעיניהם. לכן אמר יוסף: אצווה את המצר'יים שימולו את בניהם, ולכשהם ימולו אזי בטוחני כי מצוה זו תמצא חן רב גם בעיני הכופרים אשר מבני ישראל המה, ולא יסרבו עוד להכניס את בניהם בבריתו של אברהם אבינו. (מתוך "יערות דבש")

ויאמר יעקב לבניו למה התראו (מב,א)

מה שיותר מוסתר – מאיר יותר: סך הרב גלינסקי שליט"א: כאשר נכנסתי פעם לרבינו הגרא"מ שך זצ"ל וביקש ממני לומר רעיון כלשהו, נענתי ואמרתי: הגמרא (ברכות דף ה') מספרת שרבי אלעזר חלה. עלה רבי יוחנן לבקרו. ראהו מתגורר בבית אפל. "גליה לדרעיה ונפל נהורא" = גילה את זרועו ונתמלא הבית אורה שהיה בשרו מבהיק. ויש לשאול? וכי פניו של רבי יוחנן לא קרנו כזרועו? ואם כן מדוע כשנכנס לבית לא הואר הבית מאור פניו? אלא – תירץ הגר"י גלינסקי – "מוכח מכאן שרק מה שמוסתר הוא זה שמאיר! והוסיף הרב גלינסקי: רש"י כותב (במדבר א,ב) למה נסמכה פרשת המנורה להקרבת הנשיאים? לפי כשראה אהרון חנוכת הנשיאים חלשה דעתו. אמר לו הקב"ה: חייך שלך גדול משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות. ויש לשאול: במה גדולה הדלקת הנרות מקרבנות הנשיאים? אלא שהקרבנות היו על המזבח החיצון ובפרסום, ואילו ההדלקה נעשתה בפנים ובחשאי!

מסופר בגמרא (עבודה זרה דף יח) על רבי חנינא בן תרדיון ששאל את רבי יוסי בן קיסמא, "מה אני לחיי העולם הבא?" והשיב: "כלום מעשה בא לידך?" אמר לו: "מעות של פורים נתחלפו לי במעות של צדקה וחלקתים לעניים". אמר לו: "מחלקך היא חלקי". והיינו, אף שעשה רבי חנינא דברים נשגבים בחייו, שהרביץ תורה במסירות נפש וכו', אף על פי כן אין כמו מעשה זה שנעשה בו המצוה בשלימות ככל מה שאפשר, שהיה בצינעא ולא היה בזה פירסום כשאר המצוות, לכן יש בו כח להבטיח חיי עולם הבא.

ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם (מב,ט)

מדוע האשימם יוסף דוקא באשמת ריגול? הלא היה יכול להאשים אותם בגניבה, שוד וכדומה? ובארז המפרשים שיוסף עשה לעצמו את החשבון הבא: אם אמר שהאחים גנבים, הם יצאו החוצה וישאלו את האנשים: איך אפשר "להסתדר" עם בעל הבית? בשקלים, בדולרים?... במקרה כזה היו עונים להם: עם בעל הבית הזה לא נתן "להסתדר", כי הוא היה פעם עבד ועכשיו נעשה מושל! דבר זה היה מדליק אצל האחים "נורות אדומות", והם היו תופסים שמדובר באחיהם הקטן יוסף! לכן אמר להם "מרגלים אתם", כדי שבינו שהם במעקב אנשי בית המלוכה, וכל תנועה שלהם מצולמת ומוקלטת. במצב כזה הם לא יעזו לשאול אנשים ברחוב, כי כל שיחה קצרה כזו רק תגביר את החשד שהם, אכן, מרגלים, וכך יסתבכו עוד יותר. (ומתוך האור)

סיפור לשבת

סיפר רבי יצחק דרזי שליט"א – מח"ס שבות יצחק כשניכנסתי פנימה אל הגאון מהראי"ל שטיינמן שליט"א להביא בפניו את אחד מהספרים החדשים שחיברתי, דיפדף הרב בין דפי הספר ותוך כדי דפדוף שאל אותי כמה אנשים היו בהלויה של הרב אלישיב זצ"ל, השבתי לו שאומרים שהיו ארבע מאות אלף איש, ואז ממשיך הרב ושואל אותי ואתה יודע כמה היו אצל הרב עובדיה זצ"ל, אומרים שהיו מליון איש, ומיד התחיל הרב לצטט מדרשים על מעלת אדם גדול שמשתתפים בה קהל גדול, שזה לאות ומופת שתורתו תורת אמת ושקיים זה מה שכתוב בזה. סיפר רבי אהרן סימן טוב שליט"א ראש כולל באר מים חיים ת"א סיפר לי יהודי נגר שעשה עבודות נגרות בבית מרן, והניח את העצים בסלון ביתו של מרן כדי לפנותם בסוף היום, והנה כאשר רצה הנגר לפנות את העצים, הוא רואה לתדהמתו שמרן בעצמו בהיותו ראשון לציון מתכופף להרים את העצים כדי לעזור לנגר, כמובן שהנגר התנגד בכל תוקף, אך מרן אמר: אתה עבדת קשה כל היום ובודאי אתה כבר עייף, וע"כ אני רוצה לעזור לך, מרן שכל רגע הוא אוצר יקר בשבילו אך לא יכול לראות שיהודי עייף ולא לעזור לו, זהו מנהיג אמיתי שנושא את משא העם. (עלון יביא אומר גיליון 54)

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.